

Endelig har jeg en enkelt Bemærkning at knytte til en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Orla-Jensen. Det ærede Medlem sagde, at han vilde stemme for Fler-tallets Ændringsforslag, fordi han var en ivrig Talsmand for Tanken om en obligatorisk Folkeforsikring. Jeg for min Del maa sige, at hvis man paa nogen Maade vil umuliggøre enhver Tanke om en almindelig Folkeforsikring, skal man stemme for Forslag af den Beskaffenhed, her er Tale om. Hvis en Forsikringsordning kan behandles paa den Maade, som man gennem hele denne Gruppe af Forslag her foreslaar at gøre det, saa kan man da med fuldkommen Sikkerhed sige, at det er haabløst umuligt at bygge en almindelig Folkeforsikring paa saa løst Sand, som en Forsikringsordning, der var i Statens Haand, da vilde være bygget paa. Derfor er det mit Indtryk, at Tanken om en Folkeforsikring vilde faa Naadesstødet i det Øjeblik, man besluttede sig til at gennemføre en Lovgivning af denne Beskaffenhed. Jeg har andre Grunde til ikke at sympatisere med denne Tanke, men det undrer mig, at Medlemmer, der har Sympati for den, kan være Talsmænd for en Fremgangsmaade som den, der i dette Øjeblik anvendes.

Jeg skal paa ny anbefale den Gruppe af Ændringsforslag, der er stillet fra vor Side, og haaber, naar denne Dags livlige Forhandling er forbi og Afstemning har fundet Sted, at der da maa blive Grundlag for et Forsøg paa at komme til Forstaaelse mellem alle Partier i denne Sag.

Axel Møller: Jeg skal først tillade mig at svare den højtærede Sundhedsminister, som bebrejdede os Konservative, at vort Ændringsforslag ikke angiver Invalididentens fremtidige Størrelse. Det er fuldkommen rigtigt, men det er heller ikke vor Sag at gøre dette. Vort Ændringsforslag falder, som det vil ses, for de to første Stykkers Vedkommende sammen med det af det radikale Mindretal under Nr. 4 stillede Ændringsforslag; kun det tredie Stykke er noget særligt. Det er mig fuldkommen klart, og det vidste jeg for øvrigt længe før i Dag, at en Vedtagelse af det radikale Ændringsforslag og vort dermed til Dels stemmende Ændringsforslag kan medføre, at Afstemningen ved anden Behandling giver det Resultat, at der ikke staaer noget i Loven om Invalididentens fremtidige Størrelse. Men er det en saa forfærdelig Ulykke? Ja, maaske for den højtærede Sundhedsminister, for saa kan han ikke bruge Loven, som den er, men for Inva-

liderne sker der jo foreløbig ingen Ulykke. Saa længe den gamle Lov ikke er ændret, bestaar den jo, og Sundhedsministeren, som vil have sit Lovforslag igennem, hans Sag bliver det at skaffe det en saadan Skikkelse, at det kan danne Grundlaget for en Afløsning af den gamle Lov. Det er aldeles ikke min Sag at hjælpe Sundhedsministeren i dette Forhold, det maa Ministeren selv se at hitte ud af. Og hvad der nu sker, er jo ikke andet end, at Sundhedsministeren bliver tvunget til mellem anden og tredie Behandling at optage Forhandlinger om, hvorledes Invalididenten i Fremtiden skal være. Det kan Tingets Medlemmer i dette Øjeblik ikke med virkelig god saglig Grund stemme om, thi hvor stor Invalididenten skal være i Fremtiden, vil vel afhænge af, om man holder de gamle Rentenydere udenfor, for i saa Fald har man ikke saa godt Raad til at være flot i Fremtiden. Men hvis man derimod kan tage fra dem, nedskære dem, som det er foreslaaet, kan man maaske bruge et saadant Forslag, som den højtærede Sundhedsminister nu har fremsat. Det er min fulde Overbevisning, at man bliver nødt til først at afgøre, om de gamle Rentenydere skal respekteres eller ikke, og skal de respekteres, bliver man nødt til at optage en Forhandling om Lovens økonomiske Basis i Fremtiden. Men det bliver Sundhedsministerens Sag og ikke min.

Sundhedsministeren kritiserede ogsaa det tredie Stykke i vort Ændringsforslag til § 4, hvor der staaer, at „efter det fyldte 62de Aar bestemmes Rentens Størrelse efter denne Lovs almindelige Regler“, og Sundhedsministeren læste dette saaledes, at saa skulde Rentens Størrelse bestemmes efter Reglerne i § 27, altsaa være det samme som før. Ja, det er jo at læse, som en vis Mand læser en vis Bog, for ingen kan fornuftigvis være i Tvivl om, at dette betyder som Modsætning til de første Stykker, som fremhæver den gældende Invalidident for de nuværende Rentenydere, at naar disse fylder 62 Aar, skal det Beløb, der udbetales til dem, stemme med de nye Regler i Loven om Rentens Størrelse. Det bliver altsaa en Indskrænkning i det nye Lovforslags § 27. Disse Folk skal selvfølgelig ikke vedblive at have det samme som før, de skal netop have det nedsatte Beløb, enten det nu bliver til 540 Kr. eller til 800 Kr. for nogle og 540 Kr. for andre. Det er nemlig, som Justitsministeren rigtigt siger, og som ingen har bestridt, en ren Understøttelse, som det jo staaer i Statens Magt at ændre efter Forgodtbefindende, og vi har ikke